

הַדֶּרֶךְ לְעוֹץ

וּבּוֹ מְסַפֵּר כִּיצַד דּוֹרוֹתַי גִּיִּיל מְקַנְזִים, הָאִישׁ הַפְּרוּעַ,
בְּטֶן הַמְּבַרִיק וּפּוֹלִיכְרוֹם בַּת הַקֶּשֶׁת בְּעֵנָן
נִפְגָּשׁוּ עַל דֶּרֶךְ קְסָמִים
וְהִלְכוּ לְכָל אַרְכָּה עַד לְאַרְץ עוֹץ
הַמְּפֹלָאָה

מֵאֵת

ל. פֶּרְנִיק בֶּאוֹם

"הַהִיסְטוֹרִיוֹן הַמְּלֻכּוֹתֵי שֵׁל עוֹץ"

אֵיר: ג'וֹן ר. נִיל

תְּרַגְמָה: גִּילֵי בֶרֶ-הֶלֶל סָמוּ

רְאָה אֹר לְרֵאשׁוֹנָה ב־1909

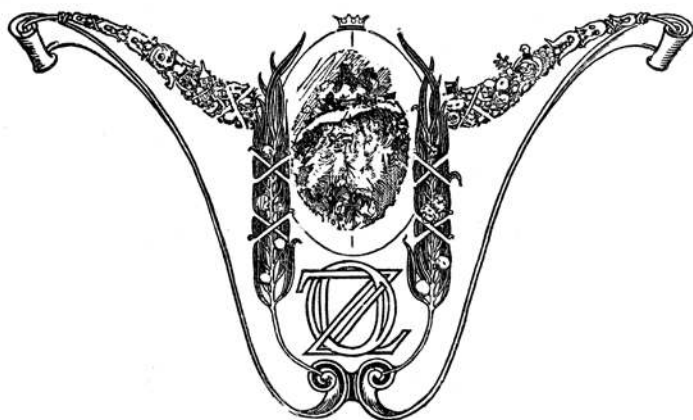
The Road to Oz

by

L. Frank Baum

פרק 1 - הדרך לבטרפילד

"סליחה, ילדה, אמר האיש הפרוע, תוכלי לכונן אותי אל הדרך לבטרפילד?"

דורותי סקרה אותו במבט. אין ספק שהוא היה פרוע ולבוש בגדים בלויים וקרועים, אבל בעיניו היה ניצוץ שנראה חביב. "בנדאי, היא ענתה. "אוכל לכונן אותך. אבל אתה בכלל לא בכוון."

"לא?"

"תצטרף לחצות את מגרש עשרת הדונם, להמשיך במשעול עד הכביש הראשי, לפנות צפונה אל הצמת המחמש, ולבחור בפניה ה-רבע, תן לי רגע להזכר - "בנדאי, ילדה, אתן לך את כל הרגעים עד בטרפילד, אם תרצי," אמר האיש הפרוע.

"אתה צריכה את הפניה שצמודה לגדם עץ הערבה, אני חושבת; או אולי את הפניה שקרובה למחלות של הסנאים, או..."

"זה משנה באיזה פניה אבחר, ילדה?"

"ברור שכן, איש פרוע. כדי להגיע לבטרפילד צריכה ללכת

בדרך הנכונה."

"וְזֹאת הַדָּרָר שְׁלֵיךְ מַחְלֹת הַסְּנָאִים, אוּ – "

"אוֹי לֹא!" קְרָאָה דוֹרוֹתִי. "אֶצְטַרְךָ לְהִרְאוֹת לְךָ אֶת הַדָּרָר, אַתָּה

כִּזָּה טָפֵשׁ. חֲכָה רַגֵּעַ וְאֶרוֹץ לְבֵית לְהִבְיֵא אֶת הַכּוֹבֵעַ שְׁלִי." הָאִישׁ הַפְּרוֹעַ הַמְּתִינָן. בְּפֶה שְׁלוֹ הָיָה גְבֻעוּל שֶׁל שְׂבִלַת שׁוֹעַל, שְׂאוֹתוֹ לָעַס לְאֵט כְּאִלוֹ הוּא טָעִים, אֲבָל הוּא לֹא הָיָה טָעִים. לִיכּוֹ הַבֵּית גָּדֵל עַץ תְּפוּחִים, וְתְפוּחִים אֲחֻדִים נָשְׂרוּ עַל הַקְּרָקַע. הָאִישׁ הַפְּרוֹעַ חָשַׁב לְעַצְמוֹ שֶׁהֵם בְּטַח יִהְיוּ טָעִימִים יוֹתֵר מִהַגְּבֻעוּל, וְהוּא נִגַּשׁ לְאַסֹּף אוֹתָם. כְּלָב קָטָן שָׁחֹר עִם עֵינַיִם חוֹמוֹת נוֹצְצוֹת יָצָא בְּמִהִירוֹת מִהַבֵּית וְרָץ כְּמִטְרָף לְעֵבֶר הָאִישׁ הַפְּרוֹעַ, שֶׁכָּבַר הָרִים שְׁלוֹשָׁה תְּפוּחִים מִהַקְּרָקַע וְהַכְּנִיס אוֹתָם לְאֲחַד הַפִּסִּים הַרְחָבִים וְהַגְּדוּלִים שֶׁל מְעִילוֹ הַבְּלוּי וְהַקְּרוּעַ. הַכְּלָב הַקָּטָן נָבַח וְנִסָּה לְתַקֵּף אֶת רַגְלוֹ שֶׁל הָאִישׁ הַפְּרוֹעַ, אֲבָל זֶה תִּפְסַּ בְּצוּאָרוֹ שֶׁל הַכְּלָב הַקָּטָן וְהַכְּנִיס אוֹתוֹ לְכִיסוֹ הַגְּדוּל יָחַד עִם הַתְּפוּחִים. אַחַר כֵּן הוּא אָסַף עוֹד כְּמָה תְּפוּחִים, כִּי הָיוּ רַבִּים עַל הַקְּרָקַע; וְכָל תְּפוּחַ שֶׁהוּא זָרַק לְכִיסוֹ פָּגַע בְּכָלֵב הַקָּטָן בְּרֵאשׁוֹ אוּ בְּגִבּוֹ, וְגָרַם לוֹ לְנַהֵם. שָׂמוֹ שֶׁל הַכְּלָב הַקָּטָן הָיָה טוֹטוֹ, וְהוּא לֹא שָׁמַח לְהִיּוֹת בְּתוֹךְ הַפִּסִּים שֶׁל הָאִישׁ הַפְּרוֹעַ.

אַחֲרֵי זֶמַן קָצֵר יָצְאָה דוֹרוֹתִי מִהַבֵּית כְּשֶׁכּוֹבְעָה לְרֵאשָׁה, וְקְרָאָה: "בּוֹא, אִישׁ פְּרוֹעַ, אִם אַתָּה רוֹצֵה שְׂאֲרָאָה לְךָ אֶת הַדָּרָר לְבִטְרִפִּילָד."

הִיא טְפָסָה מֵעַל הַגָּדָר אֶל מַגְרֵשׁ עֲשָׂרַת הַדּוּנָם וְהוּא בָּא בְּעֵקְבוֹתֶיהָ בְּהַלִּיכָה אֲטִית, מוֹעֵד מְדִי פַעַם עַל בְּלִיטוֹת קִטְנוֹת בְּשָׂדֵה הַמְּרַעָה כְּאִלוֹ דַּעְתוֹ הִיָּתָה מְסַחַת וְהוּא לֹא הִבְחִין בָּהֶן. "בְּחִי, אַתָּה שְׁלוּמִיָּאל!" אָמְרָה הִילָדָה הַקְּטָנָה. "הַרְגְּלִים שְׁלֵךְ עֵיפּוֹת?"

"לֹא, יִלְדָה, זֶה הַשָּׁפָם שְׁלִי. הוּא מְתַעֲיֵף מֵהָר בְּמִזְגַּ הָאֲוִיר הַחֵם הַזֶּה," הוּא אָמַר. "הֲלוֹאֵי שְׂיָרֵד שְׁלֵג. אֶת מְסִימָה?" "מָה פְּתָאוּם, אִישׁ פְּרוֹעַ," הִשִּׁיבָה דוֹרוֹתִי, וְנִצְעָה בּוֹ מִבֵּט

חמור. "אם ירד שלג באוגוסט זה יהרג את התיירס, החטה ושבלת השועל, ואז לדוד הנרי לא יהיה שום יכול, והוא יהיה עני, ו-"
 "לא משנה", אמר האיש הפרוע. "כנראה לא ירד שלג. זה המשעול?"

"כן", ענתה דורותי, וטפסה מעל גדר נוספת. "אלוה אוֹתָךְ עד הכביש הראשי."

"תודה, ילדה; את טובת לב יחסית לגדל שלך", הוא הודה לה. "לא כל אחד יודע את הדרך לבטרפילד", העירה דורותי כשדלגה לצדו במשעול, "אבל אני נסעתי לשם המון פעמים עם דוד הנרי, ונראה לי שאני מסגלת למצא את הדרך בעינים עצומות."

"עדיף לא לעצם עינים", אמר האיש הפרוע בחשש. "את עלולה לטעות."

"אל תדאג!" היא ענתה, וצחקה. "הנה הכביש הראשי. ועכשו צריך לפנות בפניה השניה - לא, השלישית משמאל - או אולי הרביעית. בוא נראה. הראשונה צמודה לעץ הבוקיצה, השניה קרובה למחלות הסנאים, ואז -"

"ואז מה?" שאל האיש, והכניס את ידיו לכיסו מעילו. טוטו

תפס אצבע ונשך אותה; האיש הפרוע מהר להוציא את היד מכיסו ואמר, "אי!"

דורותי לא שמעה לב. היא הצלה על עיניה מפני השמש, והביטה בחשש אל המשך הדרך.

"קדימה," היא צוטה. "יש רק עוד קצת ללכת, מוטב כבר שאראה לה."

אחרי זמן קצר הם הגיעו לצמת של חמשה כבישים שהובילו לחמשה פוננים שונים. דורותי הצביעה על אחד מהם ואמרה: "זאת הדרך, איש פרוע."

"תודה רבה לה, ילדה," הוא אמר, והתחיל לפסע בדרך אחרת. "לא זאת!" היא קראה. "אתה הולך בדרך הלא נכונה." הוא נעצר.

"חשבת שאמרת שהדרך היא מובילה לבטרפילד," הוא אמר בבלבול, ולטרף באצבעותיו את זקנו הפרוע. "נכון."

"אבל אני לא רוצה להגיע לבטרפילד, ילדה." "אתה לא?"

"ברור שלא. רציתי שתראי לי את הדרך, כדי שלא אגיע לשם בטעות."

"אה! אז לאן פו רצית להגיע?"

"זה לא משנה לי במיוחד, ילדה."

תשובתו הדהימה את הילדה הקטנה, וגם קצת הרגיזה אותה, כשחשבה על כמה התאמצה בשבילו לחנן.

"יש פה הרבה דרכים," ציין האיש הפרוע, והסתובב לאט כמו שבשבת אנושית. "נראה שמצמת כזה אדם יכול להגיע כמעט לכל מקום."

גם דורותי הסתובבה, והביטה בהפתעה. פאמת היו שם המון דרכים; הרבה יותר משהיו פעם. היא נסתה לספור אותן, כי ידעה

שאמורות להיות חמש, אבל אחרי שספרה שבע עשרה דרכים היא התבלבלה והפסיקה, כי היו שם דרכים כמו חשורים בתוך גלגל, שהתפצלו לכל כוון מהמקום שבו עמדו, כך שידעה שאם תמשיך לספור היא עלולה לספור את אותן דרכים פעמים.

"אוי!" היא קראה. "פעם היו רק חמש דרכים, כולל הכביש

הראשי. ועכשו - תגידי, איפה הכביש הראשי, איש פרוע?"

"אני לא יודע, ילדה, הוא השיב, והתישב על הקרקע כאלו

התעייף לעמד. "הוא לא היה כאן לפני רגע?"

"זה מה שגם אני חשבתי," היא ענתה, מטרדת מאד. "ואני

זוכרת שראיתי את מחלות הסנאים, ואת הגזע הפרות; אבל עכשו הם לא כאן. הדרכים האלה לא מפרות לי - וכמה הרבה

דרכים יש! לאן לדעתך הולכות כל הדרכים האלה?"

"דרכים," הגג האיש הפרוע, "לא הולכות לשום מקום. הן

נשארות במקום, כדי שאנשים יוכלו ללכת עליהן."

הוא הכניס את ידו לכיס הצד שלו ושלף תפוח - מהר, לפני

שטוטו ינשך אותו שוב. הפעם הפלג הקטן שרכב את ראשו

החוצה ואמר "הב הב!" חזק כל כך שדורותי קפצה.

"אוי, טוטו!" היא קראה. "מאין צצת?"

"הבאתי אותו אתי," אמר האיש הפרוע.

"מה פתאום?" היא שאלה.

"שישמר על התפוחים האלה בפנים שלי, ילדה, כדי שאף אחד

לא יגנב אותם."

ביד אחת החזיק האיש הפרוע את התפוח והתחיל לאכל אותו,

ובידו האחרת שלף את טוטו מפיסו ושמט אותו על הקרקע. מוכן

שטוטו רץ מיד אל דורותי ונבח כדי לחגג את שחרורו מהפיס

האפל. אחרי שקבל לטוף אוהב מהילדה, הוא התישב מולה,

לשונו האדמה משתרבת מזוית פיו, והביט לתוך עיניה בעיניו

החומות הנוצצות, כשואל אותה מה עושים עכשו.

אבל דורותי לא ידעה מה לעשות. היא הביטה מסביבה ונסתה לזהות סימן הכר, אבל דבר לא היה לה מפר. בין הדרךים הרבות שהתפצלו היו שדות ירקים וכמה שיחים ועצים, אבל בשום מקום היא לא ראתה את החנה שממנה הגיעה, או כל דבר אחר שראתה אי פעם בעבר - פרט לאיש הפרוע ולטוטו. וחוצי מזה, היא הסתובבה כל כך הרבה פעמים בנסיון להבין איפה היא, שכעת כבר הייתה מסחררת ולא ידעה להגיד באיזה פונן אמורה להיות החנה שלה. היא התחילה לדאג ולהלחץ.

"איש פרוע," היא אמרה באנחה, "אני חוששת שהלכנו לאבוד!"

"זאת לא סבה לחשש," הוא השיב, זרק את לבת התפוח והתחיל לאכל תפוח נוסף. "כל אחת מהדרךים הללו מובילה למקום כלשהו, אחרת היא לא הייתה קיימת. אז מה זה בעצם משנה?"

"אני רוצה לחזור הביתה," היא אמרה.

"אז למה את לא חוזרת?" ענה לה.

"אני לא יודעת באיזו דרך לבחר."

"זה באמת מצער," הוא אמר, והניד בראשו הפרוע בעצב.

"הלאי שיקלתי לעזר לך, אבל אני לא יכול. אני זר פה."

"נדמה כאלו גם אני זרה," היא אמרה, והתישבה לצדו. "משנה.

לפני כמה דקות הייתי בבית, ובאתי רק כדי להראות לך את

הדרך לבטרפילד -

"כדי שלא אטעה ואלך לשם -

"ועכשו אני בעצמי הלכתי לאבוד ולא יודעת איך לחזור

הביתה!"

"תאכלי תפוח," הציע האיש הפרוע, והושיט לה תפוח יפה

עם לחיים אדמות.

"אני לא רעבה," אמרה דורותי, והדפה את התפוח.

"אָבֵל אוֹלֵי תִהְיֶי רַעְבָּה מְחָר, וְאִז תַּצְטַעְרִי שְׁלֹא אֶכְלֶת אֶת
הַתְּפוּחַ," הוּא אָמַר.

"אִם זֶה יִקְרָה, אֶכֶל אֶת הַתְּפוּחַ מְחָר," הִבְטִיחָה דוֹרוֹתִי.
"אוֹלֵי מְחָר כָּבֵר לֹא יִהְיֶה תְּפוּחַ," הוּא הִשִּׁיב, וְהִתְחִיל בְּעֲצֻמוֹ
לֶאֱכֹל אֶת הַתְּפוּחַ אָדָם הִלְחִיטִים. "לְפַעְמִים כְּלָבִים יוֹדְעִים אֶת
דַּרְכָּם הַבֵּיתָה יוֹתֵר טוֹב מֵאֲנָשִׁים," הוּא הִמְשִׁיךְ. "אוֹלֵי הַכְּלָב שֶׁלָּךְ
יְכוּל לְהוֹבִיל אוֹתָךְ בַּחֲזָרָה לַחֲוָה."

"אֵתָה יְכוּל, טוֹטוּ?" שְׁאַלָה דוֹרוֹתִי.

טוֹטוּ כִּשְׁכַּשׁ בְּזַנְבוֹ בְּמַרְץ.

"בְּסֹדֵר," אָמְרָה הַיְלֵדָה. "בּוֹא גֵלֶךְ הַבֵּיתָה."

טוֹטוּ הִבִּיט רְגַע מִסְבִּיבוֹ, וְהִתְחִיל לְרוֹץ בְּאַחַת הַדְּרָכִים.

"לְהִתְרַאוֹת, אִישׁ פְּרוּעַ!" קָרָאָה דוֹרוֹתִי, וְרָצָה אַחֲרֵי טוֹטוּ.
הַכְּלָב הִקְטִן קַפְצַּת מְרַחֵק מֶה בְּקֶצֶב יָפֵה, אָבֵל אִז הַסְתּוֹבֵב וְשָׁלַח
בַּיְלֵדָה שְׁלוֹ מִבֵּט שׁוֹאֵל.

"אֵל תַּצְפֶּה מִמְּנִי לְהַגִּיד לְךָ; אֲנִי לֹא יוֹדַעַת אֶת הַדְּרָךְ," הִיא
אָמְרָה. "תַּצְטַרְךָ לְמִצָּא אוֹתָהּ בְּעֲצֻמָּה."

אָבֵל טוֹטוּ לֹא הִצְלִיחַ. הוּא כִּשְׁכַּשׁ בְּזַנְבוֹ, הִתְעַטַּשׁ, וְנָעַר אֶת
אָזְנוֹ, וְלֹאֲחֵר מִכֵּן הִלָּךְ בַּחֲזָרָה אֶל הַמְּקוֹם שֶׁבּוֹ נִפְרְדוּ מֵהָאִישׁ
הַפְּרוּעַ. מִכָּאֵן הוּא בָּחַר בְּדֶרֶךְ אַחֲרֵת, וְאִז חָזַר וְנִסָּה דֶרֶךְ נּוֹסֶפֶת,
אָבֵל בְּכָל פַּעַם גָּלָה שֶׁהַדְּרָךְ לֹא מִכְרַת וְהִחְלִיט שֶׁהִיא לֹא תוֹבִיל
אוֹתָם בַּחֲזָרָה לַחֲוָה. לְבִסּוֹף, כְּשֶׁדוֹרוֹתִי כִּמְעַט עֵיפָה מִלְרֹדֶף אַחֲרָיו,
טוֹטוּ הִתְיַשֵּׁב לִיד הָאִישׁ הַפְּרוּעַ, כְּלוּ מִתְנַשֵּׁף וּמִתְנַשֵּׂם, וְוִתֵּר.

גַּם דוֹרוֹתִי הִתְיַשְּׁבָה, מְהֵרָה־רַת. הִרְפַּתְקָאוֹת מוֹזְרוֹת עָבְרוּ עַל
הַיְלֵדָה מֵאִז בָּאָה לְגוֹר בַּחֲוָה, אָבֵל זוֹ הִיְתָה הַמוֹזְרָה מְפֹלֵן. כִּכָּה
לָקַחַת לְאֵבוֹד בַּתּוֹךְ רַבַּע שְׁעָה, בְּמִרְחָק כֹּה קָטָן מִבֵּיתָהּ וּבִמְדִינַת
קְנִזֵּס נְטוּלַת הַקֶּסֶם, הִיְתָה חוּיָה מְבִלְבֶּלֶת בְּיוֹתֵר.

"הַמְשַׁפְּחָה שֶׁלָּךְ תִּדְאָג לְךָ?" שְׁאַל הָאִישׁ הַפְּרוּעַ, וְעֵינָיו נִצְצוּ

בַּחֲבִיבוֹת.

"אני מניחה שָׁכַן, עֲנֵתָה דוֹרוֹתַי בְּאַנְחָה. "דוד הנָּרִי אֹמֵר שֶׁתִּמְד קוֹרִים לִי דְבָרִים מוֹזְרִים, אֲבָל עַד עֲכָשׁוּ תִמְד חֲזֹרְתִי הַבִּיטָה בְּשָׁלוֹם, בְּסוֹף. אִז אֲוִלִי הוּא יִמָּצָא בְּזֶה נְחֵמָה וְיִנִּיחַ שָׁגֵם הַפְּעֵם אֶחֱזֹר בְּשָׁלוֹם."

"אני בטוח שָׁכַךְ יִהְיֶה," אָמַר הָאִישׁ הַפְּרוּעַ, וְהִנְהוּן לְעִבְרָה בְּחִיוּךְ. "דְּבָרִים רַעִים אִף פְּעַם לֹא קוֹרִים לִילְדוֹת טוֹבוֹת, אֵת יוֹדַעַת. אֲנִי מִצְדִּי אָדָם טוֹב, וְלָכֵן אִף פְּעַם לֹא קוֹרָה לִי שׁוֹם דְּבָר רַע." דוֹרוֹתַי הַבִּיטָה בּוֹ בְּסִקְרָנוֹת. בְּגִדָיו הָיוּ בְּלוּיִים, מִגְפָּיו קְרוּעִים וּמְחַרְרִים, וּשְׁעָרוֹ וּזְקָנוֹ הָיוּ פְּרוּעִים. אֲבָל חִיוֹכוֹ הָיָה מְתוֹק וְעִינָיו טוֹבוֹת.

"לָמָּה לֹא רָצִיתָ לְלַכֵּת לְבֶטְרִפִּילְד?" הִיא שָׁאַלָה. "כִּי גַר שָׁם אִישׁ אֶחָד שֶׁחָיַב לִי חֲמֵשׁ-עֶשְׂרֵה אַגוֹרוֹת. אִם אֶלְךָ לְבֶטְרִפִּילְד הוּא יִרְאֶה אוֹתִי, וְהוּא יִרְצֶה לְתַת לִי אֵת הַכֶּסֶף. אֲנִי לֹא רוֹצֶה כֶּסֶף, יִקְרָתִי." "לָמָּה לֹא?" הִיא שָׁאַלָה.

"כֶּסֶף," הִכְרִיז הָאִישׁ הַפְּרוּעַ, "הוֹפֵךְ אֲנָשִׁים לְגֵאִים וּמִתְנַשְּׂאִים. אֲנִי לֹא רוֹצֶה לְהִיּוֹת גָּאָה וּמִתְנַשְּׂא. כָּל מָה שֶׁאֲנִי רוֹצֶה זֶה שֶׁאֲנָשִׁים יֵאָהְבוּ אוֹתִי. כָּל עוֹד יֵשׁ בְּרִשׁוֹתַי אֵת מִגְנֵט הָאֵהָבָה, כָּל מִי שֶׁאֶפְגֵּשׁ צָפוּי לְאָהֵב אוֹתִי אֵהָבֵת נֶפֶשׁ." "מִגְנֵט הָאֵהָבָה! מָה זֶה?"

"אֲרֵאָה לָךְ, אִם לֹא תִגְלִי לְאַף אֶחָד," הוּא עָנָה בְּקוֹל נְמוּךְ וּמְסֹתוּרִי.

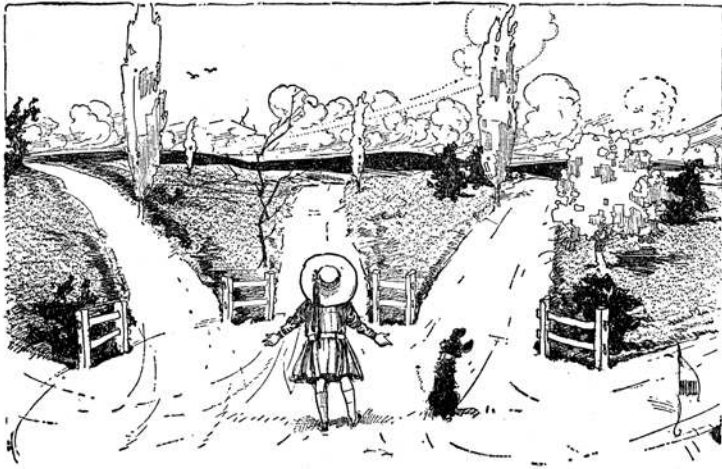
"אֵין לִי לָמִי לְסַפֵּר, חוּץ מִטוֹטו," אָמְרָה הִילְדָה. הָאִישׁ הַפְּרוּעַ גָּשָׁשׁ בְּכִיסוֹ בִּיסוּדִיּוֹת; וּבְכִיס נוֹסֶף; וּבְכִיס שְׁלִישִׁי. לְבִסּוֹף הוּא שָׁלַף חֲבִילָה קְטַנָּה עֲטוּפָה בְּנִיר מְקַמֵּט וּקְשׁוּרָה בְּחֹבֶל כְּתַנָּה דַק. הוּא הִתִּיר אֵת הַחֹבֶל, פָּרַשׁ אֵת הַנִּיר, וְהוֹצִיא חֲתִיכַת מִתְּכַת בְּצוֹרֵת פְּרִסָּה שֶׁל סוּס. צְבָעָה הָיָה חוּם עֲמוּם, וְהִיא לֹא הִיטָה יָפָה בְּמִיחָד.

"זה, יקירתי," הוא אמר ברב רשם, "מגנט האהבה המפלא.
הוא נתן לי על ידי אסקימואי באיי סנדויץ' - מקום שאין בו
סנדויצים בכלל - וכך עוד אשא אותו עלי, כל יצור חי שאפגש
יתאהב בי מיד."

"למה האסקימואי לא שמר אותו לעצמו?" היא שאלה, והביטה
במגנט בענין.

"הוא התעייף מלהיות אהוב, והשתוקק שמישהו ישנא אותו.
אז הוא נתן לי את המגנט, ומיד למחרת טרף אותו דב גריזלי."
"ואז הוא התחרט?" היא שאלה.

"הוא לא אמר," השיב האיש הפרוע. הוא שב לעטף ולקשר את
מגנט האהבה בקפידה, וטמן אותו בכיס נוסף. "אבל לדב לא היו
שום חרטות," הוא הוסיף.

"הכרת את הדב?" שאלה דורותי.

"כן; נהגנו לשחק יחד בכדור באיי הקניאר. הדב אהב אותי כי
מגנט האהבה היה ברשותי. לא יכלתי לבוא אליו בטענות על כך
שאכל את האסקימואי, זה היה בטבע שלו."

"פעם," אמרה דורותי, "הכרתי טיגריס רעב שהשתוקק לאכל

תינוקות עִסִיּוֹת, כִּי זֶה הֵיָה הַטֹּבֵעַ שְׁלוֹ; אֲבָל הוּא אָף פֶּעַם לֹא
אֲבָל אוֹתָם, כִּי הֵיָה לוֹ מִצְפוֹן." "לְדַב, הַשִּׁיב הָאִישׁ הַפְּרוּעַ בְּאַנְחָה, "לֹא הֵיָה שׁוֹם מִצְפוֹן, אֶת־
מְבִינָה."

הָאִישׁ הַפְּרוּעַ יָשַׁב כַּמָּה דְקוֹת בְּדַמְמָה, וּכְכֹל הַנִּרְאָה הִרְהֵר
בְּדַב וּבִטְיָגָרִיס, בְּעוֹד טוֹטוֹ צָפָה בּוֹ בְּעַנְיָן רַב. מִן הַסֵּתֶם נִזְכָּר
הַכֶּלֶב הַקָּטָן אִיךָ הַכֵּנס לְכִיס שֶׁל הָאִישׁ הַפְּרוּעַ, וְהוּא תַכְנֵן לְשָׁמֹר
מִרְחָק מִמֶּנּוּ לְהַבְּא.

לְבַסּוֹף הִסְתַּוְּבַב הָאִישׁ הַפְּרוּעַ וְשָׂאֵל, "מָה שְׁמֶךָ, יְלָדָה קְטָנָה?"
"שְׁמִי דוֹרוֹתִי," הִיא עָנְתָה, וְקִפְצָה שׁוֹב לְעַמִּידָה. "אֲבָל מָה
נַעֲשֶׂה? אִי אֶפְשָׁר לְהִשָּׂאֵר פֹּה לְנִצָּח, אֶתָּה יוֹדֵעַ."

"נִלְדָה בְּדֶרֶךְ הַשְּׁבִיעִית, הוּא הַצִּיעַ." שָׁבַע הוּא מְסַפֵּר מִזֶּל
בְּשִׁבִיל יְלָדוֹת קְטָנוֹת שְׁשִׁמֶן דוֹרוֹתִי."
"הַשְּׁבִיעִית מְאִיפָה?"
"מְאִיפָה שְׁתַּחֲחִילִי לְסִפֹּר."

הִיא סִפְרָה שְׁבַע דְרָכִים, וְהַשְּׁבִיעִית נִרְאָתָה בְּדִיוֹק כְּמוֹ כָּל
הָאַחֲרוֹת; אֲבָל הָאִישׁ הַפְּרוּעַ קָם מִהָאֲדָמָה שְׁעָלֶיהָ יָשַׁב, וְהִתְחִיל
לְלַכֵּת בְּדֶרֶךְ שְׁנַבְחָרָה כְּאִלּוֹ הוּא מְלֵא בְטָחוֹן שְׁזֹאת הַדֶּרֶךְ הַטּוֹבָה
בְּיוֹתֵר. דוֹרוֹתִי וְטוֹטוֹ צָעְדוּ בְּעַקְבוֹתָיו.